

JU Muzeji i galerije Budve

IZLOŽBA SLIKA

ABOUT FACE

Orijana Ubović

Petak, 31. jul 2020,
u 21 čas

Moderna galerija
"Jovo Ivanović",
Stari grad Budva

A portrait of Orijana Ubović, a woman with long, wavy brown hair, wearing a blue velvet dress. She is looking over her shoulder towards the camera. The background is a light-colored wall with a grid pattern.

*Orijana Ubović - rođena 14.11.1981
Diplomirala na Trinity College and University u Londonu,
odsjek Fine Art
Samostalno Izlagala u Podgorici, Sv. Stefanu, Petrovcu
Živi i stvara u Podgorici*

Woman Is Never What We Say

*Ima srećnih ljudi i žena
Lišenih pjeva. Suze liti
Njino je. Što zna bol, izlivena
U prolom oblaka, slatka biti.*

Marina Cvetajeva, Ima srećnih ljudi i žena

Razmišljanje o sopstvu (i/ili o subjektivnosti) najčešće podrazumeva svest o tome šta je to što čini pojedinačno „ja”, u kakvoj je ono relaciji sa društvom i njegovim različitim karakteristikama koje učestvuju u konstrukciji subjektivnosti, kao što su, recimo, pol, klasa, etnička pripadnost, seksualnost i drugo. U tom smislu, važno je istaći da su ideje sopstva povezane s pojmovima bića, znanja i procesa povezivanja s materijalnom stvarnošću. Postoje razni načini vizuelne komunikacije sopstva, između ostalih i reprezentacija, prikazivanje određene ličnosti kroz motiv portreta, gde pored slike spoljašnjosti, saznajemo nešto i o subjektivnosti kako portretisane ličnosti tako i autora/autorke samog dela, kroz izbor medija, likovnih elemenata, potez, ekspresiju i slično. Značenja nisu nužno upisana u dela, stoga je važan i odnos koji se ostvaruje na nivou posmatrača što pomenutu komunikaciju smešta u mnogo širi i složeniji kontekst koji nadilazi portret kao temu.

Izložba About Face vizuelne umetnice Orijane Ubović obuhvata portrete žena popularne kulture, pored kojih su, na nekoliko slika predstavljene i imaginarne ličnosti koje su, zapravo, umetnicina vizija, kao što je, na primer, lik gejše. Korišćenje portreta gejše upućuje nas na simbolički nivo čitanja koji uvezuje sve izložene portrete, jer predstavlja paradigmatičan primer stereotipa. Pojava stereotipa, omogućava da se uvidi i čitav set očekivanja kao i socioloških, kulturalnih, političkih okvira zbog kojih tzv. „ženski problem” dobija na složenosti.

Upravo je predominacija ovakvog modela dovela do toga da se proteklih sto godina, ali i dalje aktivno, žensko pitanje postavlja u jedan od glavnih tokova savremene misli i savremene umetničke prakse. Drugim rečima, od kraja 19. veka s pojavom koncepta „nove žene” (the new woman), kada se žena mobilise na borbu za sopstvena prava i potrebe, polako počinje da se menja izrazito maskulini odnos prema njenoj poziciji u društvu. Kada je '71. godine istoričarka umetnosti i spisateljica Linda Nohlin problematizujući pitanje „Zašto nije bilo velikih umetnica” ukazala i na odgovornost obrazovnog sistema i institucija društva

zbog kontinuiranog onemogućavanja pravovremnog razvoja i napretka žena, desio se radikalni preokret u sistemu mišljenja koji je preovladavao do tada. Doprinose dali i razvoj feminističkih studija i posvećeni istraživački rad pojedinačnih autorki i autora kao i institucija, društava, pokreta, pa se tako i otvorilo polje novih iščitavanja ontološkog statusa „žene”.

Međutim, uz sve navedeno, suština ostaje – žena je ljudsko biće, kao što je i muškarac ljudsko biće, kao što je svako ko se oseća drugačije, takođe, ljudsko biće. Potreba za konstantnim definisanjem uloga i uspostavljanjem kategorija, neretko nameće nova očekivanja, nove predrasude, izazovne konstrukcije subjekata, zbog kojih nam izmiče esencijalnost našeg postojanja na zemlji.

Posledično, nameće se i pitanje: da li je Ejmi Vajnhaus morala da umre mlada? Njen portret funkcioniše kao simbol, kao ikonički primer umetnika koji su umrli u zaletu kreativnosti i u značajnoj stvaralačkoj fazi, sublimiranih kroz popularni izraz Klub 27. Isto pitanje postavlja se i u slučaju Merilin Monro, ikone popularne kulture, čiji je pogled koji je Orijana „uhvatila” pogled žene skrhan zbog nemoći u kojoj se našla. S druge strane, imamo ponosit, pronicljiv, bistar pogled Fride Kalo, čiji je život bio večita i najvećim delom izrazito teška borba, koja se nije libila da beskompromisno iskreno slika svoju bol i da deli sa svetom svoja unutrašnja stanja. One, kao i druge umetnice koje je Orijana odabrala, posmatrane su kroz svoje delo, izgled, ponašanje i kao takve podložne su svakakvim interpretacijama, neretko i objektivizaciji, naročito ako govorimo o holivudskoj industriji i eksploatatorskoj mašineriji biznisa.

Upravo iz tog razloga, umetnica je želela da istakne da su one, uprkos svim nametnutim funkcijama i različitim identitetima, živa bića sa svim svojim vrlinama i manama, i te kako sposobne za velika dela, emotivno osetljive kao i nepoznate žene koje Orijana, takođe, slika. Njeno slikarstvo je refleksivno, ono potencira emociju s kojom posmatrač može da se identifikuje, bilo da je doživljava kroz for-

mu i boju (koja je kod Orijanine veoma bogata, potenciranih i fizičkih i psiholoških osobnosti), bilo kroz kontekstualizaciju kojom ističe da je umetnički objekat određen smislom, značenjima i upotrebama, naglašavajući time kulturološka svojstva umetnosti. Orijanine slike nam upravo o tome govore, a najviše o potrebi za slobodom. Za slobodom da osećamo i da stvaramo, da budemo ono što jesmo, mimo nametutih konvencija, očekivanja i stereotipa.

Ana Ivanović, istoričarka umetnosti

*Feet, what do I need you for
when I have wings to fly?*

Frida Khalo

*ART
SPEAKS
WHERE
WORDS
ARE
UNABLE
TO EXPLAIN*

Marilyn Monroe

Geisha

Madonna

Frida

Amy

Sophia

Black Lives Matter

For Sale : orianaart@gmail.com